

познавамъ доблеетъта на Херкулеса (а); славата на Ахилла достигнѣ чакъ до насъ; и съмъ са удивлявалъ на приказекытъ за мѣдростъта на злочестаго Одисея. Сичкото ми удоволствіе е да помагамъ добродѣтельта на злополучнытъ.

„Чиновникътъ, на когото царьтъ възложи испита на нашата работа, имаше душа толкози развратена и лукава, колкото Сезостръ бѣше искрененъ и великодушенъ. Този чиновникъ са наричаше Метофисъ; той ны пыта съ намѣреніе да ны измами. И като видѣ че Менторъ му отговаря поумно отъ мене, той го гледаше съ отвращеніе и съ недовѣріе; защото злытъ чловѣцы не благоволятъ на добрытъ. Той ны раздѣли; и отъ тѣзи минута азъ не знаяхъ вече какво станѣ Менторъ.

„Тѣзи раздѣла бѣше като ударъ отъ грѣмъ за мене. Метофисъ вее са надѣяше че като ны испитва отдѣлено можаше да ны направи да кажемъ нѣща противорѣчушы: най вече са той надѣяше да ма измами съ обѣщанія лъстивы, и да ма направи да исповѣдамъ което му былъ Менторъ кривялъ. Най подиръ той совѣстно не търсяше истинната; но искаше да намѣри нѣкой предлогъ за да каже на царя че ный смы были Финикіянци за да ны направи свои робы. И дѣйствително, при сичката наша невинность, и при сичката мѣдрость на царя, той намѣри средство да го измами.

„Увы! на какво сѣ изложены царьтъ! и най мѣдрытъ даже отъ тѣхъ бивать често измамены. Обиколены сѣ отъ чловѣцы коварны и своекористны. Добрытъ са оттеглятъ защото не сѣ угодливы, ни ласкателны; тѣ чакать да ги потърсѣтъ, а владѣтелитѣ не умѣятъ да ходѣтъ да ги търсѣтъ; напротивъ, лошытъ чловѣцы сѣ дързновенны, лѣжцы, готови да са пѣхатъ и да угождавать, способны да са преструвать, готови да еторѣтъ сичко противъ честъта и свѣстьта си за да задоволятъ страститѣ на тогози

(а) Херкулесъ, сынъ на Юпитера и на Алкмена; той е най славныйтъ отъ митологическытъ полубоже или херои.